

Koen Pepermans

**Faculteitsdirecteur Politieke en Sociale Wetenschappen
Universiteit Antwerpen**

Artikel Inbox, juni 2006

De Meerminne – een bewoner

Bij de aanblik van De Meerminne 's morgens denk ik vaak terug aan een brokje familiegeschiedenis dat mijn moeder recent vertelde. In het begin van de 20^e eeuw kwamen mijn overgrootouders met het 'koetsje' van het verre Minderhout naar de grootstad Antwerpen om te shoppen in *A la Vierge Noire*. Na een ontspannende nachtrust in een lokaal hotel reden ze terug naar huis.

Op dezelfde plaats waar in 1896 *A la Vierge Noire* – een stijlvolle kledingwinkel – werd opgericht, bevindt zich nu "ons gebouw". Hoewel we slechts een tweetal maanden geleden verhuisden, is dit voor mij toch het overheersende gevoel. Gedaan met het pendelen tussen twee campussen voor vergaderingen en besprekingen, gedaan met het louter ontmoeten van collega's in een formele setting. Nu kom je elkaar tegen in de gang of zie je elkaar 's middags – als het weer het toelaat - op de binnentuin voor een gezellig middagmaal.

De laatste twee jaren was de verhuis en het nieuwe gebouw vaak onderwerp van gesprek en vergadering. Hoewel de meningen verschillen, kan je mij rekenen tot een protagonist van De Meerminne. Als fan van Gropius zie ik echo's van het Haus Auerbach of het originele Bauhaus. Dat de vorm soms wat ten koste gaat van de functionaliteit, nemen we er (graag) bij.

Een nieuw gebouw is echter ook een nieuwe context. Sommige oude gewoonten moeten veranderen en twee culturen moeten mengen. Dit is niet altijd vanzelfsprekend en zal nog wel even een aandachtspunt blijven. Een vleugje nostalgie naar het groen van Campus Drie Eiken steekt soms de kop op. Daar bracht ik immers meer dan 10 jaar door. Bij de aanblik van de torens aan de Antwerpse horizon zeg ik echter zoals Wannes Van De Velde op zijn mansarde: "*ik zie de kaârk en de bank en d' industrie met haeure stânk*". Als stadsmens kan ik niet veel meer vragen.